

[Renning Philipsen.]

forlod udvalgs møderne på baggrund af i 1973. Hr. Knud Damgaards opfattelse af forvekslingsmuligheder svarer ikke til den opfattelse, jeg har af dette begreb.

Hvad skulle få de 3 partier til at acceptere f. eks. finansieringen af almennyttigt byggeri fra lukkede kredse, hvor vi kunne gennemføre en indeksreguleret finansiering til en rente på 2,25 pct.? Det er jo ikke accepteret i dette forlig, det ved hr. Knud Damgaard også. Hr. Knud Damgaard ved også, at i dette forlig taler man ikke om 10.000 almennyttige boliger, men om 8.000, hvis man i øvrigt har muligheden for at få pengene til dem.

Hr. Knud Damgaard ved også, eller bør vide, at der i hvert fald er minimum 2 mia kr. til ugunst for lejerne i det nuværende boligforlig i forhold til S-SF-forliget, ikke mindst når vi ser på den måde, hvorpå vi ville prøve på at nedbringe lejen i det såkaldte overgangshøjrentebyggeri; en undersøgelse, som den daværende og nuværende boligminister satte i gang, men som, så vidt jeg husker, ikke rigtig kom i gang, da vi fik en boligminister, der kom til at hedde hr. Svend Jakobsen.

Kaj Hansen (DKP):

Først hvad jeg ikke nåede i første omgang. Vi kan selvfølgelig ikke medvirke til gennemførelse af dette lovforslag om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene, og jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at det skulle kunne blive omformet på en sådan måde, at vi kunne medvirke til dets gennemførelse.

Der er også det andet lovforslag vedrørende lejeværdierne i egen bolig. Det er faktisk en mærkelig ting, der er klistret på. Jeg kan ikke finde anden forklaring, end at det var det, der var nødvendigt for at få de konservative med i forliget. Så er det sagt. Hvad vil virkningen være? Det er en foræring til de store parcelhusejere eller rettere sagt til dem, der har store og dyre parcelhuse. De får en foræring her i kroner og øre. Her er ikke tale om nogen udskydelse, nej, her er faktisk en kontant foræring. Det er fantastisk, at den slags ting overhovedet kan komme med i spørgsmål om lejeforhøjelser i de private udlejningsejendomme.

Boligministeren sagde til mig, at han

kunne ikke forstå, at jeg ikke fortsat var tilhænger af omfordelingsprincippet her med hensyn til boligsikring. Jo, men hvad er det for en omfordeling, der finder sted her? Så vidt jeg erindrer, så kan folk, for så vidt de ellers er berettiget til boligsikring med hensyn til indtægt og børneantal osv., få fra 15 til — i allergunstigste tilfælde — 66 pct. dækket af disse lejeforhøjelser. Hvem er det nu i realiteten, der får denne boligsikring, efter at de huslejeforhøjelser er gennemført? Jeg kan ikke se andet, end at det er husejerne. Det er altså husejerne, der i realiteten får denne boligsikring. Hvem er det, der skal betale denne boligsikring? Det skal skatteyderne, og da det for 80 pct.s vedkommende er lønmodtagerne, der finansierer den boligsikring, så er det jo en omfordeling med modsat fortegn. Det er klart, at en sådan omfordeling kan vi selvfølgelig ikke være med til at mene skulle være noget godt.

Dernæst spørgsmålet om huslejenævne og den opsættende virkning. Jeg står her med en redegørelse, udsendt af boligministeren den 7. maj 1975, om huslejeforhøjelse i private ejendomme. Der står på side 4 nedest:

„Hvis mindst 1/4 af lejerne protesterer i tide, skal udlejeren selv forelægge spørgsmålet om lejeforhøjelsen for huslejenævnet, der da tager stilling til kravet for alle lejere i ejendommen, og lejeforhøjelsen er først lovlig, når nævnet har godkendt den.“

Det har jeg sagt, det har jeg skrevet i masser af artikler, og vi har udsendt løbesedler om, at sådan forholder det sig. Nu kommer man her og siger: nu synes vi ikke, det er rigtigt i denne situation. Hvis man virkelig tænker sig om, er dette så anstændigt? Er det anstændigt at ændre på en sådan ankeregel midt i et lovkompleks' forløb? Jeg synes, derfor i virkeligheden er en meget, meget alvorlig sag, og jeg tror, det er helt absolut nødvendigt, at man tager hele denne paragraf op, for det går jo ikke. Man kan ikke udsende nogle ankeregler, hvorefter disse huslejeforhøjelser er indanket, og så bagefter komme og lave ankereglerne om. Den går ikke, hr. boligminister.

Alt, hvad hr. Knud Damgaard havde at sige til mig, var, at selvfølgelig, dér, hvor kommunisterne var med, dér kunne ikke blive ro. Er ro under alle omstændigheder et gode, hr. Knud Damgaard? Det er det abso-